

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτόπισιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Φωνάζει. — Τὰ μητρικὰ δάκρυα. — Ὁ Σωκράτης καὶ τὸ ἔργον του. — Γεωργία Σάνδη (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου). — Ἱστορία μιᾶς μητρὸς (κατὰ τὸν Andersen ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Καλοκαιρινὴ βραδεῖα (ὑπὸ δος Ζαβιταϊάνου). — Εἰς τοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφης μου (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλίπιδου). Ἀλληλογραφεῖα. — Συμβουλαί. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Λοιπὸν κλαίεις ; Τί ἄσχημον πρᾶγμα τὰ δάκρυα, εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν τόσῃ ἔχει ἀνάγκη ἕλης τῆς λάμψεως καὶ τῆς αἴγλης τῶν βλεμμάτων σου· εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ μεγακτερόν σου ὄπλον, ἡ ὑπερτάτη σου δύναμις, ὅπως νικήσης, αἰχμαλωτίσης καὶ δεσμεύσης τὸν κύριον τῆς καρδιάς σου εἶναι τὰ ὠραῖα σου αὐτὰ μάτια, τὰ ὅποια τόσας ἀριθμοῦν κατακτήσεις, καὶ τόσον πολὺ ὀμνήθησαν παρ' ὄλων τῶν νέων καὶ γερόντων φίλων τῆς οἰκογενείας σου. Καὶ θολῶναι, σὺ ἐκουσίως τὸν οὐρανὸν αὐτὸν τὸν γαλανόν, εἰς τὸν ὅποιον ἓνα μῆνα τώρα ἐκατοπτρίζετο, ὡς μοῦ ἔλεγες, ὅλη ἡ εὐδαιμονία καὶ τῶν δύο σας. Καὶ στεγνῶναι καὶ ξηραίνεαι ἐν τῇ τρελλῇ καὶ ἀδικαιολογήτῳ παραφορᾷ σου τὰς πηγὰς αὐτὰς τῆς δροσερᾶς σου ἀγάπης, εἰς τὰς ὁποίας τόσον συχνὰ ἐδροσίθησαν τὰ πυρέσσοντα χεῖλη τοῦ νέου συζύγου σου. Καὶ τὰ βλέπω, τὰ ὠραῖα αὐτὰ μάτια, νὰ περιβάλλωνται μὲ δύο μεγάλους μαύρους κύκλους, καὶ νὰ πλανῶνται σβισμένα κύκκινα, ἐξοιδημένα, χωρὶς ἄλλην ἔσφραξιν παρὰ ἐν μεγάλο πολὺ, πολὺ μεγάλο παράπονον, τὸ ὅποιον ἀναβαίνει ἀπὸ τὸ βῆθος τῆς καρδιάς σου καὶ σκορπίζεται εἰς ὄλον σου τὸ πρόσωπον.

Καὶ κλαίεις, διότι εἶσαι γυνὴ καὶ δὲν ἠμπορεῖς μὲ ἄλλον τρόπον παρὰ μὲ δάκρυα νὰ διαμαρτυρηθῆς κατὰ τῆς ἀδικίας, ἡ ὁποία — ἠμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ φανταστικὴ — σοῦ γίνεται παρ' ἐκείνου, ὁ ὅποιος τόσῃ σοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ εὐτυχίαν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς συμφορᾶς, ὁ σύζυγός σου ὀργίζεται διὰ τὰ δάκρυά σου αὐτὰ καὶ θυμῶναι καὶ ἐξανίσταται καὶ φωνάζει.

Φωνάζει, ἰδοὺ ἡ μεγάλη λέξις. Φωνάζει. Καὶ σὺ ἡ μαθημένη εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἁρμονίαν τῆς οἰκογενειακῆς σου ζωῆς, τὴν ὁποίαν δὲν διέκοπταν παρὰ οἱ μουσικοὶ φθόγγοι τῆς ἄρκας τῆς μητρὸς σου ἢ τοῦ πᾶνου τοῦ ἰδικοῦ σου, ὁσάκις ἐλαφρὰ ἐπετοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ πλῆκτρα τὰ ρόδινα δκτυλάκια σου, σὺ ἡ ὁποία ἐξενευρίζεσο ὁσάκις ὁ ἄνεμος ἐσύριζε μὲ περισσοτέρην ὀρυμὴν εἰς τὰ δένδρα τοῦ κήπου σας καὶ τὰ ρόδα φυλλοροοῦντα ἔστρωναν τὴν γῆν μὲ τὰ ροδόλευκα πέταλά των, σὺ τὸ χαϊδεμένον καὶ μονάκριβον παιδί τρελλῆς μητρὸς, χάνεις τὸν νοῦν σου καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι ἡ δυστυχιστέρα τοῦ κόσμου ὑπαρξίς.

Φωνάζει ὁ ἄνδρας σου. Φωνάζει. Καὶ βέβαια θὰ φωνάξῃ. Μήπως ὄλοι οἱ ἄνδρες δὲν φωνάζουν ! Μήπως ὁ Θεὸς δὲν ταῖς ἔδωκε βροντερωτέρην φωνὴν ἀπὸ τὴν ἰκὴν μας, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀκούεται περισσότερο καὶ νὰ ἐμπνέῃ φόβον ! Μήπως θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εἶναι στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι καὶ νὰ ὀδηγοῦν εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὰς ναυμαχίας στρατοὺς καὶ στόλους, ἐὰν δὲν εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ὑπακούωνται ; Ἄλλ' ἄρξ γε κάμνουν τίποτε μὲ τὰς φωνάς των, τώρα μάλιστα εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος, ὅπου ἀπεδείχθη, ὅτι ὅτον φωνάζουν περισσότερο, τόσον ἔχουν μεγαλύτερον ἀδικον καὶ ὀλιγωτέραν δύναμιν, καὶ ὀλιγωτέραν ἐνεργητικότητα.

Τώρα, δὲν μοῦ λέγεις· διατί κλαίεις ; Διότι δὲν πιστεύω νὰ θυμῶναι καὶ νὰ φωνάξῃ διὰ τὰ δάκρυά σου, ὅσον

διὰ τὸ ὑποτιθέμενον αἴτιον τῶν δακρύων αὐτῶν. Δὲν πιστεύω, ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσης κλαίουσα, διότι ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐνοήσουν διφρορετικὴν τὴν γυναῖκα ἀπὸ ἐν ὄρατον, λεπτοφυῆς, ἀσθενικὸν καὶ εὐθραυστον πλάσμα, τὸ ὁποῖον κλαίει καὶ γελάσῃ μικρὸ παιδί καὶ αἰσθάνεται ὡς ἐκεῖνο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξαριθῆται πάντοτε ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν ἐνὸς ἄλλου, τὴν ἀνάγκην νὰ μὴν πᾶντοτε ἀδύνατος, δειλή, ἀμαθής, εὐθραυστος, συμφορῆς τέλος πρὸς τὴν τύπον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς ἢ ἀνάμνησις τῆς γυναικὸς τῆς θρησκευτικῆς ἀναγεννήσεως, τῆς ἀτελοῦς αὐτῆς καὶ αἰωνίως ἀκταλήπτου ὑπάρξεως, ἡ ὁποία κρύπτεται ὑπὸ τὸν μυστηριώδη πέπλον τῶν ἀλληγορικῶν παραδόσεων, ὑπὸ τὰς ποικίλας ποιητικὰς μορφὰς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθέων, τῶν μαγισσῶν καὶ τῶν οὐρί, τῶν ἀστέρων καὶ τῶν ἀρωμάτων.

Καὶ θὰ σὲ θέλῃ βέβαια καὶ σὲ πάντοτε παιδί, πάντοτε ἀσθενικὴν καὶ μικράν, τὴν ὥστε νὰ χωρῆς εἰς τὰ δίστιχα σονέττα του, ἢ εἰς τὴν κατὰ πόρφυρον καρδίαν ἐνὸς ῥόδου ἢ εἰς τὴν λευκὴν κόγχην ἐνὸς κρίνου. Ἄλλὰ τότε, διατὶ νὰ φωνάζῃ; διατὶ νὰ λησμονῆ ὅτι εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἀδύνατους ὀμιλοῦν πάντοτε σιγὰ καὶ μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ὅτι σὺ, μικρὰ μου, τὴν ὁποίαν τὸσον πληγῶνουν αἱ φωναί, — ἔστω καὶ ἄκκοι — ἐξκντλείται καὶ ἐξκσθενεῖς ὑπὸ τοὺς χειμάρρους τῶν δακρύων σου, ὡς τὰ ἄνθη ὑπὸ τὰς λαμπούσας σταγόνας τῆς πρωινῆς δρόσου.

Δὲν τὸ εἰξεύρει, ἢ μᾶλλον τὸ λησμονεῖ αὐτὸ ὁ κύριος σύντροφός σου, ὡς λησμονοῦν ὅλοι τῶν αὐτὰς τὰς ποιητικὰς μεταφορὰς, εὐθὺς ὡς δὲν πρόκειται νὰ τὰς ἐκμεταλλεθοῦν διὰ τὴν υπεράσπισιν τῶν συμφερόντων των. Καὶ μοῦ ἔρχεται ὁ πειρασμός νὰ προσθέσω, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνον νὰ κάμω ἐχθροὺς τόσους φίλους μου, ὅτι ἡ ἀδυναμία μας ἀκριβῶς τοῖς εἶναι ἀπαρτίτης διὰ νὰ κάμουν ἐπ' αὐτῆς χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τῆς ἰδικῆς των δυνάμεως.

Ἴδου διατὶ σοῦ ἔγραψα εἰς τὸ προτελευταῖον γράμμα μου ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς χρῆσιν τῆς πολιτικῆς τῶν γυναικῶν τῶν παλαιῶν χρόνων, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἡσυχίαν μας καὶ τὴν ἀγάπην τῶν κυρίων καὶ ἀρχόντων μας, ἡ ὁποία βεβίως μᾶς εἶναι πολὺτιμος καὶ ἀπαραίτητος.

Ἡ πολιτικὴ μας δὲ αὕτη εἶναι πολὺ εὐκόλος, διότι οὔτε μακρὸν καιρὸν θὰ διαρκέσῃ, οὔτε θὰ βιάπη κανένα, πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ἢς τὰς ἰδικὰς. Ἡ πολιτικὴ μας θὰ συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ λέγωμεν ποτε ἀποτόμως ὅχι καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται διὰ τὰ πλεονεκτήματα πράγματα, ἀλλὰ φαινομενικὰ ὅτι ἐνδίδομεν, σιγὰ, σιγὰ, μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ ἀγάπην νὰ ὑποδεικνύωμεν τὸ ἄτοπον καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ. Τότε ἡ λογικὴ ἢ ἰδικὴ των θὰ ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἴσιον δρόμον καὶ αἱ δυσκολίαι θὰ ἐξομαλύνονται εὐκόλα, χωρὶς νὰ προσβάλλεται ὁ ἐγωισμός τῶν κυρίων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι τόσους αἰῶνας τῶρα ἐσυνήθισαν νὰ θεωροῦν τοὺς ἐκυτοὺς των τελείους, καὶ τὰς γυναῖκας ἐλαφρὰ καὶ ἄμυπλα πλάσματα. Ἡ πολιτικὴ μας θὰ συνίσταται ἀκόμη εἰς παντὸς εἶδους περιποιήσεις πρὸς τοὺς κυρίους αὐτούς. Καλὸ φηγητὸν, καθαρὸ καὶ περιποιημένο καὶ καλαίσθητον στολισμένον σπιτι, καλὴ,

ἄψογος, κομψὴ καὶ ὄχι πολυδάπανος ἐνδυμασία μας πάντοτε καὶ παντοῦ, ἡμέραν καὶ νύκτα, καλὸν καὶ εὐχάριστον καὶ γλαστὸν πρόσωπον, εὐγενεῖς τρόπων, εὐγένεια ψυχῆς, καὶ ποικιλία ζωῆς εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα. Μὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα οἱ ἄνδρες οἱ νεοῦπανδρευόμενοι εὐρίσκουν τὴν νέαν των ζωὴν πολὺ εὐχάριστον· πείθονται σιγὰ, σιγὰ, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι τόσον ἐπιπόλαια καὶ μαρὰ πλάσματα, ὅσον ἐσυνήθισαν νὰ τὰς νομίζουσι. Ἄρχιζουσι νὰ ἐμπιστεύονται εἰς αὐτὰς καὶ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπεροχὴν των καὶ νὰ ἀναθέτουν εἰς τὰς χεῖράς των τὰ ἴνια τῆς διοικήσεως τοῦ σπιτιοῦ των καὶ τοῦ ἐκυτοῦ των ἀκόμη. Ὅταν δὲ περᾶν ἡ κρίσιμος αὕτη περίοδος τῆς πρώτης ἐποχῆς, ὅταν γεννηθῇ καὶ ἐδραιωθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς ἢ πρὸς τὴν γυναῖκα του ὑπόληψις καὶ ἐμπιστοσύνη, τότε ἡ πολιτικὴ μας ἀποβαίνει περιττὴ καὶ ὁ βίος διακρῆει ἀρμονικὸς καὶ ἡρεμος, χωρὶς δάκρυα καὶ ἀπελπισίας.

Τὰ δάκρυα μιᾶς μητρός.

Ἄλλὰ τί εἶναι τὰ δάκρυα τὰ ἰδικὰ σου, τί εἶνε ἡ θλίψις σου, ἢ φανταστικὴ ἀπέναντι τοῦ πόνου καὶ τῶν δακρύων μητρός ἢ ὁποία χάνει τὸ παιδί της! Ἐκείνη ἢ ὁποία δὲν ἔχυσε τοιαῦτα δάκρυα, δὲν ἤμπορεῖ, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ εἴπῃ ὅτι ἐκλαυσεν ἀληθινὰ εἰς τὴν ζωὴν της.

Ὡ! φίλη μου! Εἶδον χθὲς ἀκόμη νὰ χύνωνται δάκρυα μητρικά, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ κἀίου ἀκόμη, ὅτι μοῦ ἀφῆκαν πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον μικρῆς καὶ ἀπερίττω· ἐπιπλωμένης αἰθούσης ἕνα μικρὸν σιδερένιον κρεββατάκι καὶ μέσα εἰς αὐτὸ ἀγωνιοῦσε τὸ ὠρσιότερο παιδάκι τοῦ συμπαθεστάτου παιδοῦ μας κ. Κωστῆ Παλαμᾶ. Δὲν θὰ σοῦ τὸ ζωγραφίσω, διότι δύσκολα ζωγραφίζεται ἕνα μικρὸ παιδάκι, πολὺ, πολὺ εὐμορφον. Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω ὅτι ἦτο τὸ ὠρσιότερον ποῖημα τοῦ πατρὸς του, ἂν καὶ ὠμοιάζε καταπληκτικῶς μὲ τὴν μητέρα του. Ἦτο μίαν ὠραία καλλιτεχνικὴ σύνθεσις, ἀπὸ τὰ μαλλάρια του τὰ μπουκλωτά, ἔως τὴν φωνίτσα του καὶ τὸν τρόπον τῆς ὀμιλίας του, ἡ ὁποία ἦτο μουσικὴ, ἀρμονικὴ, ἀληθῶς ζωντανὸν καλλιτεχνικὸν σύνθεμα ἀπὸ τὰ ὠρσιότερα τῆς δημιουργίας. Λοιπὸν τὸ παιδάκι αὐτό, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ τοῦ σπιτιοῦ καμάρι, τὸ καύχημα τοῦ παιδοῦ, ἢ χαρὰ τῆς μητρός, τὸ παιδί αὐτὸ ἀνκίσθητον, ἐξηπλωμένο εἰς τὸ κρεββατάκι του, μὲ τὰ κατὰ κλίμακα μπουκλωτά του, μὲ τὸ πυρέσσον καὶ φλεγόμενον σωματάκι του ἐπάλασε μίαν ὄλην ἐβδομάδα πρὸς τὸν θάνατον. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐνίκηθη. Καὶ τὴν ἀγωνίαν διεδέχθη αἴφνης ἢ σιγῇ τοῦ θανάτου, ἢ σιγῇ, ἢ βραδίῃ τοῦ τάφου, τὴν ὁποίαν διέκοπτε μόνον τὸ κλάπον τῆς μάννας, τὸ θρηνώδες ἐκεῖνο παράπονον, τὸ ὁποῖον ὠμοιάζε πρὸς κνουρίσμα καὶ πρὸς μοιρολόγι ἐν ταῦτῳ.

Ποτέ, ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ὀδυνηρὰν, τὴν σπαρακτικὴν αὐτὴν εἰκόνα. Ποτέ δὲν ἤμποροῦσα νὰ φαντασθῶ μάλιστα στεγνὰ, νὰ κλαίουν μὲ τὸσον πόνον, νὰ σκορπίζουσι τὴν φλόγα, νὰ στεγνῶνουν καὶ αὐτὴν τὴν καρδίαν ἀκόμη. Ποτέ μου δὲν ἐφάντασθη ἀγωνίαν καὶ ὀδύνην τὸσον φρικτὴν νὰ ἐκδηλῶνεται τὸσον εὐμορφῶς, τὸσον ἡρεμῶς, τὸσον ποιητικῶς, χωρὶς τοὺς ἀσχήμους, ἀλλὰ συμφυεῖς πρὸς τὰ δάκρυα

μορφασμούς, χωρὶς τὴν ἀλλοίωσιν ἐκείνην τὴν τερατώδη, τὴν ὁποίαν ἢ ἐξωτερικεὺς τῆς ἐσωτερικῆς ὀδύνης ἀποτυποῖ πάντοτε εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ μάννα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἐν μέγα, ἐν πιστὸν καὶ τέλειον ἀντίτυπον τοῦ παιδιοῦ της τοῦ νεκροῦ. Ἡ ἡρεμία ἢ ἰδικὴ του, ἢ ἡρεμία, ἢ μετὰ τὸν μεγάλον πόνον καὶ τὴν μεγάλην πάλην ἐζωγραφίζετο καὶ εἰς τὸ ἰδικὸν της πρόσωπον. Καὶ ὡς φοβουμένη μὴ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ τὴν ἡσυχίαν αὐτὴν, τὸ ἐθώπευε σιγὰ, σιγὰ, τὸ ἐνανάριζε θωπευτικῶς, τὸ ἐστόλιζε μὲ ὅλα τὰ ἄνθη, μὲ τὰ ὅποια ἦτο στρωμένο τὸ τελευταῖον τοῦ πόνου του προσκέφαλον, καὶ τὸ παρωμοιάζε μὲ αὐτά, ποῦ τὸσον εὐκόλα μακραίνονται, ὡς τὸσον θαυμασιῶς εὐμορφῶς καὶ μυροβόλα καὶ δροσερὰ εἶναι ἐνὸς ζοῦν καὶ ἀνοῦν καὶ δὲν ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰς ρίζας των καὶ δὲν χάνουν τὸ δροσοδόλημα τῆς γῆς.

Καὶ ὁ πατέρας ὁ πονεμένος ποιητῆς, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τοσάκις ἔχει κλαύσει καὶ μοιρολογήσει τοὺς πόνους ἄλλων, ἦτο ἤδη ἢ εἰκὼν τῆς ἀλάλου λύπης, ἦτο τὸ ἀγαλμα τῆς σιγῆς ὀδύνης. Ἐπὸνεῖ τὸ παιδί του καὶ ἐπὸνεῖ τὴν μητέρα ἐν ταῦτῳ. Λησμονῶν τὸν πόνον του, αὐτὸς ὁ ὁποῖος τὸσον εἰξεύρει νὰ διαβάσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς συντρόφου του ὑπέφερε διπλάσιως τὴν ὀδύνην καὶ τῶν δύο των.

Καὶ μέσα εἰς τὸ σπιτι τοῦ παιδοῦ τὸ ἀπαστράπτον πάντοτε ἀπὸ καθαρῶτητα καὶ τάξιν, ἀπὸ ἰδανικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἀγνότητά τοῦ περιεχομένου καὶ τοῦ περιέχοντος, ἐσκορπίζετο ὅσῳ ἢ ποῖησις τοῦ θανάτου ὑπὸ τὴν ὠραίαν καὶ μᾶλλον ἐξιδανικευμένην αὐτῆς μορφήν, ἢ γλυκεῖα ποίησις τοῦ νεκροῦ, τοῦ μαρμαμένου ἐπάνω εἰς τὸ μοιροδόλημά του ἄνθους, τοῦ ὁποῖου τὰ λευκὰ πέταλα ἐθώπευαν γλυκεῖς στόνοι ἀγάπης καὶ λατρείας καὶ πονεμένῃ λέξεις ὑστάτου ἀποχωρισμοῦ.

Ὁ Σωκράτης καὶ τὸ ἔργον του

Ἀπὸ τοὺς μικροὺς νεκροὺς, ἂς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τοὺς μεγάλους. Ἀπὸ τὸ χαριτωμένο παιδάκι ἐνὸς συγχρόνου ἐπιφανοῦς ποιητοῦ, τὸ ὅπ. ἔ. ν. θὰ ζήσῃ ὡς εὐμορφον ὄνειρον εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν γονέων του, ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸν μεγάλον νεκρὸν τοῦ ἀνεκκινιστοῦ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας καὶ φιλολογίας. ὁ ὁποῖος ἠτοίμασε τὸν δρόμον τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἀναγεννήσεως, καὶ ὁ ὁποῖος ζῆ τῶρα δύο χιλιάδας ἔτη εἰς τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Θὰ σοῦ φανῇ ἴσως παράδοξον, ἐὰν σοῦ εἴπω ὅτι ὁ Σωκράτης ἔζησε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἢ ἀρχαία Ἑλλάς διήνυε τὸ κρίσιμον πολιτικὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον διανύομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ὅτι κατεπολεμήθη ἀκριβῶς διὰ τὰς κατὰ τῆς ὀλιγαρχικῆς ἰδέας του, τὰς ὁποίας ἐκήρυττε παντοῦ, εἰς τοὺς πολυπληθεῖς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον εἰς αὐτὸν ὡς εἰς ἀληθῆ χρησμόν, ὅτι ἡ τάξις αὕτη πρὸς μεταπολίτευσιν ἀνεπίτυχτη ἀκριβῶς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης καὶ ἐνεργότατον ἔλαβε μέρος καὶ ἠρωτικῶς ἠγωνίσθη καὶ ἐπολέμησεν.

Ἦτο ἐκεῖνος μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἰς μέγα, εἰς σοφὸν, εἰς σοφόν, εἰς ἐπιβόλον ὅτι εἶναι σήμε-

ρον μετὰ τὸν ἰδικὸν μας πόλεμον εἰς μικρὸν καὶ ἄσημον, συνεχῶς δὲ καὶ εἰς γελοῖον οἱ διάφοροι αὐτόκλητοι μεταρρυθμιστὰι τοῦ Πανελληνίου, οἱ ὁποῖοι ἀμιλλῶνται καὶ συναγωνίζονται εἰς τὴν ὑποβολὴν μεταρρυθμίσεων πολιτικῶν καὶ προγραμμάτων καὶ σχεδίων ἀνορθώσεως, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν μὲ τὰς ἄλλας ἐπιπολαζούσας ἐπιδημίας εἰς φυλλάδια καὶ ἔθρηρα καὶ γριστεπωνύμους ἀγορεύσεις καὶ Ἰησοῦτικὰ διδάγματα. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ σύγχρονοι μεταρρυθμιστὰι οὔτε εἰς τὸν πόλεμον ἐπήγαγαν, οὔτε τοὺς κινδύνους του ἀντεμετώπισαν, οὔτε εἰς στερήσεις καὶ κακουχίας ὑπεβλήθησαν, οὔτε ἕνα ὄβολον ὑπὲρ τῆς πασχούσης πατρίδος διέθεσαν, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τὰ διδάγματα των αὐτὰ κάποιον οἱ πλείστοι ζητοῦν νὰ καρπωθοῦν ὄφελος, κάποιον ὑποκορύπτουν ὀπισθοβουλίαν, τὴν ὁποίαν ἴσως θὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν ἀκριβῶς ἢ καυμένη ἢ Ἑλλάς.

Εἶναι νάνοι οἱ σημερινοὶ μας μεταρρυθμιστὰι ἀπέναντι τοῦ γίγαντος ἐκείνου, ἀπέναντι τῆς μεγάλης καὶ ἐπιβλαβῆς μορφῆς τοῦ Σωκράτους, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸν θάνατον ἀκόμη μετέβαινε ψυχρὸς καὶ ἀπαθής, μὴ στέργων νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, ἵνα, ὡς ἔλεγε μὴ ἀπειθήσῃ εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του.

Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν Σωκράτην ὡς πολιτικὸν μεταρρυθμιστὴν καὶ ἂς τὸν ἐξετάσωμεν, ὡς ἀρχηγὸν τῆς φιλολογικῆς κινήσεως τῆς ἐποχῆς του. Αὐτὸς κατώρρωσε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀπανταχοῦ τότε τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας ἐγκατεσπαρμένων σοφῶν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Παλλάδος πόλιν, ἣτις ἀνεπαίσθητως κατέστη τὸ μόνον κέντρον πάσης φιλολογικῆς κινήσεως ὡς καὶ πάσης καλλιτεχνικῆς ἀναπτύξεως. Οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι ἦσαν ἀπαράμιλλοι, οἱ ῥήτορες ἐν Ἀθήναις δὲν εἶχαν πουθενά τοὺς ἐφημίλους των. Τὸ δῶμα ἀνῆκε μόνον εἰς Ἀθήνας, ὅπως καὶ ἡ φιλοσοφία, ἡ ὁποία οὐδέποτε εἶχε φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἀκμῆς καὶ τελειότητος, ὅπως ἡ τέχνη ἢ ὁποία εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὰς Ἀθήνας πάσας τὰς καλλιτεχνικὰς τῶν χρόνων ἐκείνων μεγαλοφυΐας.

Ἄλλ' ὅσον αἱ Ἀθήναι ἐγίνοντο τὸ κέντρον πάσης σοφίας τὸσον δυσκολώτερον ἀπέβαινε νὰ διακρίνη τις τοὺς ἀληθεῖς σοφοὺς ἀπὸ τοὺς μὴ τοιοῦτους. Τοῦ Γράβι σαυτὸν εἶχε γίνεαι τὴν κατάχρησιν ἐγωιστικὴν, ὥστε τότε συνέβαινε, ὅτι συμβαίνει περίπου καὶ τώρα. Νὰ πιστεύουν οἱ περισσότεροι ὅτι ἦσαν φιλοσοφικὰ ἐξοχότητες, ὅτι ἐγίνωσκον τὰ πάντα, ἐνῶ καλῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος ἀπεδείκνυτο ὅτι δὲν εἴξευραν τίποτε. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ δυστυχῆς Σωκράτης εἰς τὴν διδασκαλίαν του ἐπέμενε τὸσον εἰς τὴν ἀντίθεσιν τὴν φαινομένην μεταξὺ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων γνώσεως, τῶν χρησίμων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ τῆς καταστάσεως τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας ἔχουν οἱ τεχνῖται κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος τέχνην.

Ἐἶχε δὲ τὸσον ἐπιτήδειον τρόπον εἰς τὰς διαλεκτικὰς συζητήσεις του, τὰς κατ' ἐρωταποκρίσεις γενομένας, ὥστε εὐκόλως ἀπεδείκνυεν εἰς τοὺς δοκησιθήφους συγχρόνους του τὴν ἀμάθειάν των καὶ διήγειρεν εἰς τὰ πνεύματά των τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις ἀκριβεστέρας.

Διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης εἶναι ὁ πρῶτος ἐπιστήμων μεταξὺ ὅλων τῶν Ἑλλήνων σοφῶν καὶ ὁ θεμελιωτής, οὕτως εἰπεῖν,

κνύει εις τὸν θάνατον, ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ, τὰ πλάσματα τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἀποθάνουν. Καὶ ὁ θάνατος ἐκρίζωνε τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, μαζὺ μὲ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος, τὸ ὅποιον ἀντανεκλάτο. Σήμερον τὸ πρῶν λοιπὸν ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν θάνατον.

— Εὐρίσκα ὅτι βασιλεύονται πολὺ εἰς τὴν γῆν οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἴδου εἰς μικρὸς λευκὸς νεογέννητος κατάλευκος κρίνος, τὸν ὅποιον θέλω νὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰ βόσταν. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σώζω. Ξερρίζωσέ τον. Καὶ ὁ Θάνατος ἐξερρίζωσε τὸν κατάλευκον μικρὸν κρίνον, ποῦ εἶναι, τῶρα ἐκεῖ μὲ τῆς ρίζης του πρὸς τὰ ἐπάνω, μὲ τὰ φύλλα του μαρμαμένα *Εγγισέ τα.

— "Α! ἀνεφώνησεν ἡ μητέρα θωπεύουσα ὡς τρελλή μὲ τὰ ὀστεῶδη τῆς δάκτυλα τὸ μικρὸν ξερρίζωμένον ἀνθόλλιον. Τὸ ἀναγνωρίζω. Εἶναι τὸ παιδάκι μου. Ὡστε εἶναι χαμένον. Τί μοῦ ἔλεγεσ λοιπὸν ὅτι θὰ τὸ πάρω ὀπίσω;

Σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν. Ἐνώσω ὁ Χάρος δὲν ἐπιτρέψῃ τὸ φυτὸν μένει ἐκεῖ, ἀλλὰ ὄχι νεκρὸν. Θὰ καταστραφῇ καθ' ὀλοκληρίαν, ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ σου ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ. Ὅπως δὲ εἶναι τῶρα, ἡμπορεῖς μόνη σου νὰ τὸν ξαναφυτεύσῃς, ἐὰν ὁ Θάνατος σοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ, διότι ὁ Θεὸς τοῦ ἔχει δώσει τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Τότε ὁ μικρὸς λευκὸς κρίνος θὰ ξαναθίγῃ καὶ τὸ παιδάκι σου θὰ σοῦ ἀποδοθῇ. Περίμενε λοιπὸν ἐδῶ τὸν θάνατον, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ περάσῃ. Πρακτικῶς ἐστὶν, δοκίμασε νὰ τὸν συκινήσῃς

Καὶ ἐὰν μοῦ ἀρνηθῇ ἡρώτησεν ἡ πτωχὴ μάννα. Τότε θὰ τὸν φοβερίσῃς. Ναι, θὰ ἀρπάξῃς μὲ τὰ χέρια σου μερικὰ ἀπὸ τὰ δεινυλλία αὐτὰ καὶ θὰ τοῦ εἴπῃς, ὅτι ἐὰν δὲν σοῦ δώσῃ τὸ παιδάκι σου θὰ τὰ ξερρίζωσῃς. Ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἄλλον νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὸν στερήσῃ ἀπὸ τὴν μεγάλην εὐχάριστον, τὴν ὅποιαν αὐτὸς αἰσθάνεται, ὅταν πράττῃ τοῦτο, θὰ κἀμῆ ὅ,τι σὺ θελήσῃς. Ὡ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ πτωχὴ μάννα, ὅλη χαρὰ. Τῶρα πλέον εἶμαι βεβαίη, ὅτι, θὰ εὐρῶ τὸ παιδάκι μου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ θάνατος ἤρχετο. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξε διόλου εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχοῦς μητρός. Τότε αὐτὴ μὲ τὰ σπασμωδικὰ χέρια τῆς ἤρπασεν ἕνα μενεξέν, δύο γιγασμιὰ καὶ ἕνα μαῦρον πανσέ καὶ μὲ φωνὴν ἀγρίαν. Ἐὰν δὲν μὲ ἀκούσῃς, θὰ ξερρίζωσω ὅλα αὐτὰ.

Στάσου, ἐφώνησεν ὁ θάνατος. Εἶσαι τὸσον δυστυχῆς, διότι ἔχασες τὸ παιδί σου καὶ θέλεις νὰ ἴδῃς νὰ κλαίουσ καὶ ἄλλαι μητέρες ὡς σὺ.

Ὡ! ὄχι, εἶπεν ἡ πτωχὴ μητέρα καὶ ἀφῆκεν ἀμέτῳ τὰ πτωχὰ φυτὰ.

"Ἀκουσε, εἶπεν ὁ θάνατος. Εἶσαι καλὴ καὶ θέλω νὰ σὲ ὑποχρεώσω. Μοῦ ζητεῖς τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ σου καὶ πικρακαλεῖς νὰ τοῦ ἀποδώσω τὰς ἡμέρας, ἅς ὁ Θεὸς ἐξ οἴκτου τοῦ ἀφῆρεσεν. Λοιπὸν ἰδοῦ.

Καὶ μὲ τὸ μακρὸ ὀστεῶδες δάκτυλόν του ἐτρύπησε τὸν μικρὸν λευκὸν κρίνον, πρὸς τὸ μέρος τῆς ρίζης.

Δὲν ἔχω πλέον μάτια διὰ νὰ ἰδῶ, ἀπήνησεν ἀτῶς ἡ μητέρα. Τὰ ἔχασα εἰς τὸν ποταμόν, διὰ νὰ φθάσω ἐγκαίρως ἔως ἐδῶ.

Σοῦ τὰ ἀποδίδω εἶπεν ὁ θάνατος, καὶ εὐθὺς ὡς ἡ μητέρα

εἶδεν, ἔρριψε κραυγὴν ἀπελπισίης, διότι ἔβλεπε τὴν τρομερὰν ζωὴν, ἣν θὰ ἔζη τὸ τέκνον τῆς, ἐὰν ἔμενεν εἰς τὸν κῆσμον. Πόσαι λύπαι καὶ πόσοι πόνοι καὶ πόσαι συμφοραὶ καὶ πόσαι φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ ὁδύνη. Ὡ! ὁ μικρὸς κατάλευκος κρίνος θὰ ὑφίστατο μακρὸν, πολὺ μακρὸν καὶ ἀφόρητον μαρτύριον.

Καὶ τῶρα, εἶπεν ὁ θάνατος, εἰπέ μίαν λέξιν, ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον σου καὶ σοῦ τὸ ἀποδίδω ἀμέσως. "Ελα, ἄνοιξε τὴν ἀγκάλην σου καὶ πάρε το.

"Ἄλλ' ἡ ἠρωικὴ μήτηρ ἐρρίφθη μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ ἐπιθύρισε μὲ τὰ πληγωμένα χεῖλη τῆς: Ὡ Θεέ! ὦ ὑπερτάτη σοφία! ἔσο εὐλογημένη! Μὴ μὲ ἀκούσῃς καὶ μὴ συνερισθῇς τὰ δάκρυα καὶ τὰ παράπονά μου. Μὴ μνησικακήσῃς, διότι ἐτόλμησα νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν θέλησίν σου, ἡ ὅποια εἶναι ἡ καλλιτέρα· κράτησε τὸν υἱόν μου καὶ ἔχετον εὐτυχῆ εἰς τὴν δόξαν σου!

Καὶ σὺ, παιδί μου, συγχώρησέ μου, διότι τὸσον ἔκλαυσα, ἐνῶ ὤφειλα νὰ χαρῶ διὰ τὴν σωτηρίαν σου. Ἄλλ' εἶμαι εὐτυχισμένη σήμερον, διότι δι' ἐσέ, διὰ τὴν ἀγάπην σου, διὰ τὴν εὐτυχιάν σου καὶ ὄχι δι' ἐμέ, διὰ τὸν μητρικὸν ἐγωισμόν μου, διὰ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ἀγάπην ὅπου ἐπερίμενα ἀπὸ σέ, ὑπέφερα τὸσον. Καὶ ἀφοῦ εἶσαι τῶρα μακρὰν ἀπὸ ὅλου αὐτοῦ τοῦ κινδύνου δὲν λυποῦμαι πλέον διότι σέ ἔχασα. Θὰ ἤθελα νὰ ὑποφέρω μυρία ἀκόμη τραύματα πολὺ σκληρότερα καὶ πολὺ ὀδυνηρότερα, ἀφοῦ ἀντ' αὐτῶν σὺ κερδίζεις τὴν θεῖαν ἡσυχίαν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη ἔπρεπε νὰ ὑποστῶ τρομερωτέρως βασάνους διὰ νὰ μείνῃς νεκρὸν, τέκνον μου, ἤθελον σπεύσει. . . . διότι πρὸ παντὸς καὶ ὑπὲρ πάντα σέ ἀγαπῶ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Καλοκαιρινὴ βραδεῖα· τ' ἀγεράκι σὰν κουρασμένο ἀναπαύεται, τὰ κύματα ἠσυχάζουσι καὶ τὸ φεγγαράκι, ἡ ὄμορφη συντροφικὰ τοῦ ἑσπέρου οὐρανοῦ, ρήχει ἀπὸ ψηλὰ τῆς ἀχτῆδὸς του καὶ καθρεπτίζεται στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς Γαρίτσας μας. Ὁ ἀνεμόμυλος φαίνεται σὰν μίαν μικρὴν κατὰμαυρὴ ζωγραφιά, ποῦ ζωγράφισεν ἡ πένθημη φαντασία τοῦ τεχνίτου καὶ ποῦ οἱ ἀσημένιες τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτῆδες — ἐλπῖδα τῆς πονεμένης του καρδιάς—ἐδώσανε ζωὴν, σκορπῶντας λίγο χρῶμα ἀσημένιον καὶ φωτίζοντάς το μαγευτικά.

Ἡ βάρκα τοῦ ψαρεῆ σχίζει τὰ κύματα καὶ μοναχὰ τὰ κουπιὰ τῆς, ποῦ τόσες φορὲς ἀντιταθῆκανε μὲ τ' ἀγριεμένο κύμα, ποῦ τόσες φορὲς ἐπαλαίψανε μὲ τ' ἄγριο στοιχειῖο, ταράζουσι τὴν ἡσυχίαν τῆς θάλασσας.

Ὡμορφη βραδεῖα, βραδεῖα χαριτωμένη, σκόρπα τὴ γαλήνην καὶ τῆς χάρες σου, σκόρπα τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴ γλυκῆ σου!

Καὶ σὺ, πονεμένη καρδιά, σὺ, ποῦ εἶδες σὰν γοργόφτερα πουλιὰ νὰ πετᾶζουσι μακρὰν σου ἢ ἐλπίδες, ἢ χρά, ἢ εὐτυχία σου, σὺ, ποῦ εἶδες, σὰ φάντασμα, τὸ ἀσπλαγχο τοῦ χάρου δρεπάνι ἀπάνου στὸ προσκέφαλο τοῦ μοναρίβου παιδιοῦ σου, τῆς ἀγαπημένης μάννας σου, ἢ τῆς πρώτης σου ἀγάπης, σὺ, ποῦ ἔχεις τὸ δάκρυ γιὰ ψυχὴν καὶ γιὰ καρδίαν τὸν πόνο, ἔλα, ἔλα δυστυχισμένε τῆς ζωῆς διαβάτη, ἀπό-

θῶσε τὸ κορμί σου στὰ πεζούλια τῆς ὄμορφης Γαρίτσας μας, στρέψε τὸ μᾶτι σου στὰς ὀμορφίαις τῆς καὶ ποῖος ξέρει, μὴν αἰσθανθῆς ἀγάλιχ ἀγάλιχ τὴν γαλήνην νὰ μπαίνη μέσα στὴν πονεμένη σου ψυχὴ, τὴν ἐλπίδα στὴν πένθημη καρδίαν σου!

Καὶ σὺ π. ὅ ἔχεις τὴν τέχνην γιὰ Βασίλισσα, σὺ, ποῦ ζητᾶς νὰ κάμῃς ἁρμονικὰ τραγούδια τὲς χάρες ἢ τοῦς πόνους τῆς καρδιάς σου, σὺ, ποῦ μπο εἰς νὰ νιώσῃς τὸ θεῖο τραγούδι τῆς Φύσις μας, κύτταξε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὴν ὄμορφη βραδεῖα καὶ γράψε, ναι! γράψε τραγούδια, τρελλὴ ποιητή. γράψε τραγούδια γιὰ τὲς χάρες τοῦ νησιοῦ μας, τοῦ καμκρωμένου μας νησιοῦ, ποῦ ὁ τυφλὸς ποιητῆς ἔκαμε ἀθάνατο μὲ τὰ τραγούδια του.

Ψάλε, ναι, ψάλε μὲ τὴ λύρα σου, ἀκούραστο ἀηδονάκι, τὸ νησάκι μας, κάμε ν' ἀντηχήσῃ στὰ τραγούδια σου καὶ ἡ μαγεμένη Κέρκυρα.

Κέρκυρα

Εἰρήνη Γ. Ζαβιτσιάνου

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

Μαζὴ μὲ τὴν ἀμυγδαλιὰ ποῦ παίζει ἀνθισμένη, Μὲ τοῦ χιμῶνα τὴν προή, δροσάτη μυρωμένη, Ἄστρα ἐφόρεσες καὶ σὺ, χρυσὴ μ' ἐξαδελφοῦλα, Μ' ἀνθη χιονάτα λιμοιῶς, στολίθηκες νυφουῖλα. Μ' ἀνθη καὶ ἐγὼ τὴ λύρα μου γιὰ μιὰ στιγμὴ στολίξω. Κ' ἔρα τραγοῦδι χαρῶπὸ 'ς τοὺς γάμους σου, τοιῶν. Καὶ σ' εὐχομαί 'ς τὴν γεία σου γωλιὰ νὰ κατοικήσῃ. Μαζὴ σας ἡ πεντάμορφη θεὰ ἡ Ἄρμονια Τὸν οὐρανὸ τοῦ βλου σας ποτὲ νὰ μὴ σκοτίσῃ, Καρένα νέφος συμφορᾶς, ἀγαπητὴ Μαρία. Ἴα ἀγνά, ὡσὰν καὶ ἐσὲ σεμνά, ἀποφυλλίξω, Ρόδων καὶ κρήνων πέταλα καὶ μὲ αὐτὰ partίξω Τὴν ταιριαστέ σου ἔρωσι, ζεῦχος ἀγαπημένο, Μὲ τὴν θερμὴ μου τὴν εὐχὴ νὰ βρῆς ἀνθοσπαρμένο,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟΛΑ ΔΟΡΙΑΝ

Η ΕΡΥΘΡΑ ΚΥΡΙΑ

Ἐπεριπάτει γρήγορα, ὑποδημένη μὲ σάνδαλα ἀπὸ λευκὸν ὕφασμα, τὰ ὅποια ἀπετύπωναν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς εἰς τὴν ὑγρὰν ἄμμον τῆς παραλίας.

Ἡ Βαλτικὴ ἔκυλετο κυανοπράσινη, σχεδὸν μαύρη εἰς τὸν ὀρίζοντα ὑπὸ οὐρανὸν φαῖόν, ἐνῶ εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους τοὺς καταστάτικους ἀπὸ διαγώνια ἐξ ἀργίλλου στρώματα ἐθραύετο τὸ κύμα, μακρὸν, μονότονον, ἐκπέμπον ἀπαστράπτοντας ἀφρούς.

Καὶ ἐπεριπάτει γρήγορα ὑπὸ τὸ μελαγχολικὸν ἡμίφως τῆς δυοῦς ἡμέρας, ὑψηλὴ, λεπτοφυῆς, ἀλλ' ὄχι ἰσχυρὴ, εἰς τὸ ριγῶντων ροδόκκινον ὄφραμά τῆς, τοῦ ὁποῦ τὸν ἡμιάνοικτον λαϊμὸν ἐσκέπαζαν δαντέλλες ὑποκίτρινες. Ὅμπρῃλα σκοτεινὴ κεντημένη μὲ κατακόκκινα πουλιὰ, μὲ μακρὸν χέρι, τῆς ἐχρησίμευεν ὡς ράβδος. Εἰς τὸ μέτωπόν τῆς ἐπιπτον μικροὶ σγουροὶ βίστριχοι οἱ ὅποιοι ἐφευγαν ἀπὸ τὸ πλατὺ ψάθινον σκιάδιόν τῆς, τὸ στολισμένον μὲ παπαρούνας καὶ μὲ ρόδα.

Τὸ ἔδαφος τῆς νέας σου ζωῆς ποῦ θὰ βαδίσης, Καὶ τῆς πικραίας τῆς, ποτὲ, ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσης.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ· ΘΕΑΤΡΑ· ΒΙΒΛΙΑ

Αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐσπερίδες διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην μὲ σκοπόν, ὄχι μόνον νὰ τέρψουν καὶ διασκεδάσουν, ἀλλ' ἰδίᾳ νὰ εὐεργετήσουν. Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐδόθη ἡ ὑπὲρ τοῦ συσταίτου, διοργανωθείσα παρὰ τῆς Α. Β. Ὑψηλότητος καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς, ἡ τὸσον ἐπιτυχοῦσα καὶ τὸσον συγκινητῶσα ἐκεῖ κόσμον, ὅστις ἰπεκόμισε πλὴν τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως καὶ τὴν εὐχάριστον διὰ τὴ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ τραפוῦν καὶ νὰ χορτάσουν τὴν πείναν των τόσαι δυστυχεῖς πρόσφυγες, λιμώττοντες καὶ ἀπηλιτισμένοι.

Ἀὔριον δὲ Δευτέραν, 2 Μαρτίου, τελεῖται ἡ προαγγελθεῖσα ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μεγαλειότητος, μουσικὴ καὶ δραματικὴ ἐσπερίς, ἡ ὀργανωθείσα ὑπὸ ἐραπιτεχνῶν ὑπὲρ τῶν ἐνταῦθα προσφύγων Θεσσαλῶν. Τὸ α'. μέρος τῆς ἐσπερίδος θὰ ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τὸ ἀκόλουθον πρόγραμμα: I Orchestre «des pleudes» poème symphonique d'après Lamartine. II Duo du Cid. J. Massenet par Mmes Feraldi et Empedocles. III Vito. Danse Espagnole. D. Popper pour violoncelle, M. A. Balli. IV In vocation de Sigard. F. Beyer. Mr P. Caridia. V, Romance pour violon. J. Svendsen. Mme M. Negreponte VI Regrets de Manon. J. Massenet. Mme E. Empedocles, VII Trio en mi mineur. St Saens. Mme A. Notara, Mr A. Cazantzis, Mr A. Ralli. VIII Chantez Noël. Duo. Ch. Gounod. Mme A. Empedocles et Mr P. Caridia IX Air du Rossignol Noces de Jeannette. V. Massé avec accompt d'orchestre. Mme L. Feraldi.

Μέρος Β'. Τὸ Ἐπανωφόρι. Κωμῳδία μονόπρακτος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ διασκευασθεῖσα ὑπὸ Χ. Ἀανίου. Pages d'Amour Saynete en vers de Stephan Bordese. Musique de Charles Leconte par Mme Feraldi et Mr P. Caridia.

Θεωρεῖα Α'. σειρᾶς δρ. 100 (διετέθησαν ὅλα). Θεωρεῖα Β'. σειρᾶς μετὰ 4 εἰσόδων δρ. 40. Ἐβόλια ἐξέδρα δρ. 12. Ἐβόλια πλατείας δρ. 10.

Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὀστεῶδες καὶ λεπτόν, τὸ σχῆμα τῶν κροτάφων καὶ τῶν παρειῶν γωνιώδες. Τὸ βλέμμα τῆς τολμηρὸν, εὐθυμον, ἠδονικὸν καὶ τὸ στόμα τῆς κατακόκκινον ἀνοίγετο πλατὺ εἰς λευκοῦς, ἀλλ' ἀκανονίστους ὀδόντας. Μόνον μεγάλα καστανὰ μάτια καθίστων σχεδὸν ὄρατον τὸν πρόστυχον αὐτὸν τύπον. Βαμμένη μὲ τέχνην, γελαστὴ καὶ εὐχαρῖς, ἐγλιστροῦσε μᾶλλον ἢ ἐπεριπάτει, ἴσια, εἰς ὄλην τὴν ἀκμήν τῆς, μὲ τοὺς ἀγκῶνας πρὸς τὰ ἔξω, μὲ τὸ στήθος πλούσιον καὶ προτεινόμενον προκλητικῶς.

Ὅλη ἐφαίνετο φρικτωσα ὑπὸ τὴν σφριγηλὴν τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ὑγείας ζωῆν, ἐνῶ ἡ προκλητικῶς εἰρωνικὴ ἔκφρασις τῶν χειλέων, ἐτόνιζε τὸ ἀεικίνητον ἀνοιγοκλείσιμον τῶν ὕγρων καὶ ἐλαιωδῶ-ὀφθαλμῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἴξευαν νὰ κλαίουσ.

Πέντε ἔως ἕξ ἄνδρες ἐνδυμένοι ὡς jockey, διὰ τὸ ποικίλον τῶν ἐνδυμασιῶν των, μὲ τὰ μαλλιά των χωρισμένα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, μὲ καπέλα μαλακά, περιεκύκλωνον τὴν περιπατήτριαν, ἀκολουθία θορυβώδης, ἀντιπαθητικὴ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸ κύριον πρόσωπον τῆς εἰκόνας. Αἱ χονδροειδεῖς εὐφυολογίαι των ἐφῆθαν μέρη των ὧτων τῶν ἐκεῖ λουομένων καὶ ὁ κωνιστὸς τῶν τρόπων καὶ τῶν διαφορῶν των φράσεων των ἀντελαλεῖτο εἰς τὸ ἄπειρον καὶ ἔκαμεν τοὺς διαβάτας νὰ στρέφονται πρὸς αὐτοὺς μετ' ἀηδίας.

Τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ ἀντιπαρήλθε ταχὺ ὡς σκηνογραφία ἀμέσως ἐξαφανιζομένη καὶ ἀφῆκεν ὀπίσω του τὴν ἀπήχησιν φωνῶν βραγγῶν καὶ τὴν ὀσμὴν ἰσχυρῶν ἀρωμάτων.

Μία νέα ψαροπούλα καθήμενὴ παρὰ τοῦς πόδας ἐνὸς βράχου, μετὴν κεφαλὴν τῆς στηριγμένην εἰς τὸ χέρι τῆς, ὠχρὰ, ἠλιοκαυμένη, μὲ τὰ ὠραία χρυσαῖα μαλλιά τῆς δεμένα εἰς μακρὸν μεταξωτὸν μανδύλι ἠτέ-

Ὅλαι αἱ Ἀθηναίαι ἐκλεκταί, ὅλος ὁ κόσμος ὁ πονῶν καὶ θέλων νὰ συνδράμῃ τοῦ δυστυχῆς προσφυγᾶς θὰ συγκεντρωθῆ αὐριον τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ μέγα θέατρον, νὰ ἴδῃ καὶ ἀπολαύσῃ ἐσπερίδα ἐρασιτεχνῶν, τὴν ὅποιαν δὲν ἀπήλαυσαν ποτὲ ἕως τώρα αἱ Ἀθηναίαι.

Ἱατροφιλοσοφικὴ κοινωνικὴ μελέτη ὑπὸ Κ. Παπαλήλιου ἱατροῦ,

Παρὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Παπαλήλιου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον βιβλίον ἡθικόν, προτιθέμενον τὴν μόρφωσιν τῆς νεότητος, ἐν γένει δὲ καὶ τὴν ἠθικοποίησιν πάντων. Τὸ βιβλίον μετὰ προλόγου τρυφερωτάτου ἀφιερῶναι ὁ συγγραφεὺς πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ἑλληνισμός. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιον περιοδικοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ δημοσιεύεται τὸ ἐθνικὸν πρόγραμμα τῆς Ἑταιρείας ὁ Ἑλληνισμός, ὡς καὶ μελέται σχετιζόμεναι ἐν γένει πρὸς τὰ Ἐθνικὰ ἡμῶν πράγματα.

Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος. Ἐξεδόθη ἡ Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων κατὰ τὰ ἔτει 1895 καὶ 1896 παρὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος ὑπὸ τῆς κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ. Ἐν τῇ λογοδοσίᾳ ταύτῃ ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἐφηβείου Ἀβέρωφ καὶ ὁ Κανονισμὸς τῆς λειτουργικῆς αὐτοῦ.

Hippocrate. Παρὰ τοῦ ἐν Παρισίοις γνωστοῦ Ἑλλήνου ἱατροῦ κ. Σ. Λαγουδάκη ἤρχισεν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἱατρικὸν περιοδικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμῶς δημοσιεύονται καὶ μελέται ἱστορικαὶ καὶ πατριωτικά. Εἰς τὸ 2ον τεῦχος αὐτοῦ δημοσιεύεται ὠραία αὐτοβιογραφία τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ μετὰ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ. Εἰς τὸν εὐγενῆ συνάδελφον εὐχόμεθα πᾶσαν πρόοδον.

Ὁρθόδοξον φρόνημα. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη νέον Περιοδικόν, εἰς τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα πᾶσαν προκοπὴν.

Θέατρον. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἐδόθη διὰ πρώτην φορὰν ὁ «Bardiere de Sivillia» μετὰ ἐπιτυχίας ἐκτάκτου καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου. Ὁ Ἰταλικὸς θιασὸς συμπληρωθεὶς ἤδη μὲ ἀνθυψίφωνον πρώτης δυνάμεως κατέκτησε μέγα ἔδαφος εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἀθρόον συρρέει ἐκεῖ κάθε ἐσπέρας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πλευρὰ βιδέλου σάλτσα. Βάλλετε μέσα εἰς καρβάναν ὀλίγο λάδι καὶ ὀλίγον βούτυρον, τοποθετήσατε ταῖς μπριζόλες σας καὶ ἀλατίζετε. Ψήσατε εἰς μετρίαν φωτιάν, 7-8 λεπτά, γυρίσατέ τας ἀφήσατέ τας

νιζεν ἐπιμόνω; μὲ τὸ πύρινον βλέμμα τῶν πρασίνων ματιῶν τῆς τῆν κοκκινοφορεμένη κυρίαν καὶ τὴν συνοδείαν τῆς. Εἰς τὸ βλέμμα τῆς αὐτὸ ὑπῆρχε τόση κατάπληξις, τόση ἀπογοητευτικὴ ἀηδία, τόσον ὑπεράττη καταφρόνησις, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐσταμάτησα ἐμπρὸς τῆς.

Ἡ Φιλανδὴ δὲν μὲ εἶδε. Τὰ ἀπαστράπτοντα τρομερὰν καὶ κακῶς συγκρατουμένην ὄργην βλέμματά τῆς παρηκολούθουν τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι ἀπεμακρύνοντο ὡς πολύχρωμος καπνὸς διαλυόμενος εἰς τὸ φαῖον ἡμίφως τῆς παραλίας τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅταν ἐξηφανίσθησαν μακρὰν, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα τῆς τὸ σκεπτικὸν ἐχάθη πέραν εἰς τὸν ἀπομοκρυσμένον τῆς θαλάσσης δριζόντα ὅπου ἐκυμαίνετο μία ἀλιευτικὴ λέμβος μὲ δύο ἰστία, τὸ ἐν λευκόν, τὸ ἄλλο κόκκινον, ὅμοια πρὸς δύο πτέρυγας φανταστικοῦ πτηνοῦ.

Ἐκάθισα πλησίον τῆς, δειλιῶσα. Τὴν παρετήρουν χωρὶς νὰ τῆς ὀμιλήσω. Ἦτο ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωμένη μὲ μίαν ἔκφρασιν ἀπογνώσεως, τόσον ἡ ἀπλότης καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐφαίνοντο εἰς δοκιμασίαν ὑπεράττην, ἐξανίσταντο καὶ κακῶς ἡ ὄργη τῆς συνεκρατεῖτο μὲ ὅ,τι εἶχεν ἴδει ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου ἐνώπιόν τῆς.

Μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἀνεστῆναι βιθῆως, καὶ στρέφουσα τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖτο ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως μονολογοῦσα: — Καλὲ εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία! ... Παναγία μου! Ὅ μού τὸ ἔλεγαν καὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπίττειν. Μόλις ἐπτά μῆνες ... ἐπτά μόνον μῆνες ... καὶ ἰδοὺ αὐτὴ καὶ πάλιν ...

— Ποία αὐτή, ἠρώτησα ἀποτόμως.

ἐπίσης ἀκόμη ἴσον καιρὸν καὶ τοποθετήσατέ τας εἰς μίαν ἀπλάδα. Ἀφαιρέσατε τὸ βούτυρον ἀπὸ τὴν καρβάναν, χύσατε μέσα ἐν ποτηράκι ἄππο καλὸ κρασί, ἀρετσίνωτο. Ὅταν βράσῃ, προσθέσατε ἐν ποτηράκι ζουμί καὶ ἐνὸ τὸ ἀνακατεύετε προσθέτετε 10 δρ. βούτυρο φρέσκο, τὸ ζυνὸ μισοῦ λεμονιοῦ, ὀλίγο μαινανδὸ φιλοκομμένο. Χύσατε τὴν σάλτσαν σας εἰς τῆς μπριζόλες σας καὶ φάγετέ τας.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δι' ὄσους τραγουδοῦν. Εἶναι πολλὸ φυσικὸς πόθος νὰ φιλοδοξῇ τις νὰ ἔχῃ ὠραίαν φωνήν, ὅταν μάλιστα ψάλλῃ καὶ ἐνώπιον ξένων. Λοιπὸν εὐκολωτάτη συνταγὴ διὰ νὰ καθυρρίζεται ἡ φωνὴ εἶναι ἡ χρῆσις σαρδελῶν καὶ τόνου πρὸ τῆς ὥρας τῆς μουσικῆς. Λέγεται ὅτι ἡ φωνὴ γίνεται ἀμέσως πολὺ δυνατὴ καὶ πολὺ ἰσχυρά.

Κατὰ τοῦ σκασίματος τῶν χειρῶν. Menthol 75 ἕκαστοστ. τοῦ γραμμαρίου αἰοὶ καὶ ελαιόλαδον ἀνὰ 1 γρ. καὶ 50 γρ. γρ. λανολίνη 45 γρ. Ἀναμείξατε ὅλα αὐτὰ καὶ ἀλείψατε τὸ σκασμένον δέρμα σας.

Συνδρομητρίων ἐνταῦθα. Θὰ στείλετε ἐπισκεπτήρια μετὰ τὰς σκράντα ἡμέρας καὶ τίποτε ἄλλο.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Χάριν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, αἵτινες δὲν διχθέτουν ὥρας πρωινὰς, ὅπως παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς συνέστη ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου καὶ μάθημα μαγειρικῆς μεταμσημβρινὸν ἀπὸ τῆς 3ης μέχρι τῆς 5ης μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς οἴκου Νίκης ἀριθ. 11 Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπχυγευματικὴν Σχολήν.

Τὸ μάθημα τοῦτο δίδεται ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην διὰ τὰς κυρίας καὶ ἀνὰ πᾶσαν Πέμπτην διὰ τὰς ὑπηρετρίδας, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ καταρτισθοῦν καλὰ μαγείρισσαι. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἀκούσουν τὰ μαθήματα ταῦτα παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσιν τοῦτο ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἢ εἰς τὸ κατἄστημα τῆς Σχολῆς ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Δι' ἕκαστον μάθημα ὠρίσθη δρ. 1 διὰ τὰς κυρίας καὶ λεπτ. 50 διὰ τὰς ὑπηρετρίδας.

Εἰς τὴν αὐτὴν σχολὴν διδάσκονται μαθήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς φορεμάτων, πιλοποιίας, ἀνθοποιίας, ἀγγειοπλαστικῆς (barbotine) διπλογραφίας μόνον ἀντὶ δρ. 15 τὸν μῆνα ὅλα τὰ ἄνω μαθήματα.

— Αὐτὴ ἡ κυρία ἐκεῖ κάτω, ἡ κοκκινοφορεμένη, ἀπήνητησεν ἡ ψυχοπούλα, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν ἐπέμβασίν μου εἰς τὸν μονόλογόν τῆς, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου. Ναι! τὴν γνωρίζομεν ἀπὸ πέρουσι. Καὶ τολμᾶ νὰ λέγεται γυναίκα. Βέβαια τὰ ζῶα αἰσθίνονται περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν

Καὶ ὠμίλει μὲ μονότονον ὕψος ὀλίγον ἀορίστως, κατελιημμένη ὅλη ἀπὸ μίαν στερεότυπον ἰδέαν. Ἡ ἀπλοικὴ καὶ πονεμένη αὐτῆ ψυχῆ ἐφαίνετο ἐξωργισμένη, ἐξηγριωμένη ἀπὸ θεάματι συγκρουόμενον πρὸς τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας τῆς. Ἦρχισα νὰ τὴν ἐρωτῶ μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ γλυκύτητα καὶ κατάρωψα νὰ τὴν καταπέσω νὰ μοῦ διηγηθῇ τὸ αἴτιον τῆς κατὰ τῆς κυρίας ἐκείνης ὄργῆς καὶ καταφορᾶς τῆς.

Ἡ κυρία αὕτη κατοικοῦτε τὸ παρελθὸν φθινόπωρον τὴν λευκὴν οἰκίαν, ἡ ὅποια φαίνεται εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνην τοῦ βράχου, εἶπεν ἡ νέα Φιλανδὴ, ἐκτείνουσα τὸν βραχίονα πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου ὑφοῦτο ἐπὶ τῶν μεταλλικῶν ἐξοχῶν τοῦ βράχου ἑπαυλις περιτριγυρισμένη ἀπὸ καχεκτικὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἡ ἄλμυρὰ τῆς θαλάσσης ὑγρασία δὲν ἄφηγε νὰ ἀναπτυχθοῦν.

Πληθὸς φίλων κυριῶν καὶ κυριῶν, ὑπηρετῶν, ἱπποκόμων, ἱππων καὶ ἀμαζῶν ἀπετέλει τὴν ἀκολουθίαν τῆς. Ἡμεῖς ἐδῶ τὴν ὀνομαζομένην ἡ κόκκινη. Καὶ ὅλοι εἰς τὸ χωριὸν ἔλεγαν ὅτι ἦτο πολὺ μεγάλη κυρία ἀπὸ τὴν Αὐλὴν τῆς Τσαρίνας, τὴν ὅποιαν οἱ ἄγιοι προστατεύουν.

(Ἀκολουθεῖ)